

Den næste sag på dagsordenen var:

**4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 67:
Forslag til lov om ændring af ferieloven. (Renteafkast af FerieKonto).**

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 29/1 2002. Første behandling 7/2 2002. Betænkning 6/3 2002. Anden behandling 12/3 2002. Tillægsbetænkning 13/3 2002. Tilføjelse til tillægsbetænkning 15/3 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Jan Petersen (S):

Der har under behandlingen af dette lovforslag været rejst det spørgsmål, hvorvidt lovforslaget også er udtryk for den tidligere regerings og dermed bl.a. Socialdemokratiets synspunkt.

Jeg synes, det skal nævnes her i salen, så det bliver referatført, at det lovforslag, som vi nu står med, ikke kan ses i forlængelse af det, den tidligere regering arbejdede med, og at det forslag, vi har fået forelagt i udkast i udvalget, ikke er et forslag, der er godkendt af den tidligere regering.

Der er mange andre ting, man kan sige om det spørgsmål; de har været vendt og drejet i samrådet, og jeg skal henvise til det, der står i betænkningen. Men jeg synes, det er vigtigt for mig som repræsentant for Socialdemokratiet at sige, at det udkast, vi fik forelagt i Arbejdsmarkedsudvalget, ikke var udtryk for et forslag, som er godkendt af den tidligere regering, og dermed heller ikke udtryk for den tidligere regerings politik.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 61 stemmer (V, DF og KF) mod 49 (S, SF, RV, EL og KRF).

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

**5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 68:
Forslag til lov om supplerende aktiveringstilbud til visse ledige medlemmer af en arbejdsløshedskasse.**

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 29/1 2002. Første behandling 7/2 2002. Betænkning 6/3 2002. Anden behandling 12/3 2002. Tillægsbetænkning 13/3 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 106 stemmer.

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

**6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 69:
Forslag til lov om ophævelse af lov om servicejob.**

Af beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen).

(Fremsat 29/1 2002. Første behandling 7/2 2002. Betænkning 6/3 2002. Anden behandling 12/3 2002. Tillægsbetænkning 13/3 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Inden vi nu må konstatere, at et flertal stemmer loven om servicejob ned, vil jeg sige, at der er desværre en lige linje i regeringens politik, gåen-

de ud på, at alle initiativer vedrørende det grå guld bliver fejlet bort.

Regeringen er i gang med at foretage forholdsvist flere afskedigelser blandt offentligt ansatte, statsansatte, som nu ryger ud i kraft af nedskæringerne, og det er det grå guld, man rammer. Regeringen ønsker ikke at sikre, at ældre, som er gået på efterløn, kan få bedre forhold under efterlønsordningen. Og nu kommer tredje etape, og det er, at ordningen med, at personer, der er over 48 år, kan gå ind i en servicejobordning og dermed sikre en fastholdelse på arbejdsmarkedet, også bliver ødelagt, bl.a. med Dansk Folkepartis stemmer.

Jeg synes, det er lidt tankevækkende, at alle de initiativer, der er blevet taget gennem de senere år for at hjælpe med til at fastholde den ældre arbejdskraft på arbejdsmarkedet, nu bliver underløbet af den nye regering med det nye flertal. Til lykke!

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Hvad er det, vi står over for her? Vi står over for en politik, hvor man bevidst forringer vilkårene for de ældre på arbejdsmarkedet. Vi ser det også, som hr. Ole Sohn sagde, i forhold til afskedigelserne i den offentlige sektor, hvor man bevidst går efter ældre medarbejdere.

Kl. 10.10

Når vi ser på, hvad vi har brug for på arbejdsmarkedet, er det jo i virkeligheden at fastholde seniorordningerne osv. Men regeringen sparer bevidst på et område, hvor der virkelig er brug for at fastholde ældre medarbejdere på arbejdsmarkedet. For os at se er det en sørgelig dag i dag, hvor man i den grad forringer vilkårene for mennesker over 48 år.

Jeg synes også, at Dansk Folkeparti med de udmeldinger, man er kommet med under valgkampen, burde stemme imod i stedet for at stemme for et sådant forslag, der betyder, at ganske mange mennesker ikke får den chance og måske falder ud af arbejdsmarkedet og aldrig kommer ind igen. Jeg vil anbefale, at Dansk Folkeparti overvejer deres holdninger til de ældre medarbejdere, også til de mennesker, regeringen fyrer i staten. Jeg tror, man skulle revurdere sin politik og tænke nærmere over det.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Det er en fuldstændig urimelig kritik, både Socialdemokratiet og SF her fremsætter.

I Det Konservative Folkeparti er vi fuldt ud opmærksomme på, at der skal gøres en særlig indsats for at sikre, at seniorgruppen har mulighed for at vende tilbage til arbejdsmarkedet, hvis de er blevet arbejdsløse, og sikre, at seniorgruppen kan blive længe på arbejdsmarkedet. Det vil også være en del af vores overvejelser i forbindelse med den plan om flere job, som regeringen vil fremlægge efter sommerferien.

Men denne servicejobordning var jo i forvejen stipuleret til at skulle udløbe. Der har været tale om, at der kun er ca. 2.700 besatte job, og de job, som fungerer i ordningen, bliver ikke nedlagt, så det er simpelt hen en overreaktion. Vi er meget opmærksomme på, at vi skal skaffe job til seniorer, at det er en vigtig gruppe, som vi skal sørge for bidrager bedst muligt til arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg tror, der er noget, hr. Lars Barfoed har misforstået. Det er ikke et forsøg på at over reagere. Jeg forsøgte blot at give udtryk for virkeligheden, som er en konstatering af, at vi har en servicejobordning, hvis primære opgave er at styrke det, den nye regering kalder den borgernære service over for ældre, primært i kommunerne.

Det er en ordning, som er ved at accelerere. Der kommer flere og flere ind i den, fordi kommunerne kan se, at her er der en fordel. De kan forbedre servicen over for de ældre i kommunerne, og de kan gøre det for en billigere penge, fordi der er indbygget et statstilskud. Men det statstilskud, der gives til kommunerne, er samtidig en besparelse for staten, for som regeringen selv skriver i begrundelsen for lovforslaget, er alternativet til et servicejob for halvdelen af de personer at forblive i dagpengesystemet.

Derfor er der altså tale om, at regeringen meget målbevidst forsøger at screene den ældre arbejdskraft væk fra jobbene. Det gør man med servicejobbene, det gør man også med efterlønsordningen, og det gør man også, når man selv står som arbejdsgiver og er i gang med at foretage afskedigelser som følge af det finanslovsforlig, man har lavet med Dansk Folkeparti. Det er nedskæringer, og de rammer primært den ældre del af arbejdskraften.

Det er en konstatering, og jeg ved godt, at hr. Lars Barfoed ikke kan lide at høre det, men indimellem er virkeligheden ikke så behagelig at høre.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Jeg vil gerne kvittere for, at De Konservative nu i det mindste går i dialog om det. De fleste gange, vi rejser kritikken, bliver man jo siddende og magter ikke at tage debatten her i salen.

Men hvad er virkelighedens verden? Man siger, at man vil gøre nogle særlige tiltag senere på året, men hvilke tiltag? Virkelighedens verden er, at man nu forringer forholdene for de mennesker, som er i gang med eller gerne vil ind i en servicejobordning. Det er rigtigt, at der ikke er kommet så mange ind i den, som vi kunne ønske os; det er fordi kommunerne ikke har gjort nok for det, men vi kan se, at den er ved at komme i gang nu.

Det vil sige, at alle over 48 år, som har en mulighed for at blive på arbejdsmarkedet, nu bliver udelukket. Hvad er alternativet? Hvad bliver det til med den politik, man gerne vil gennemføre? Og hvad er virkelighedens verden med hensyn til de fyringer, der er sket i statsapparatet? Jo, det er sådan, at over 50 pct. og måske nærmere 60 pct. af dem, der er fyret, er medarbejdere over 50 år. Det er virkeligheden, når vi snakker borgerlig-liberal politik over for de ældre medarbejdere og det grå guld.

Kl. 10.15

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Dette her vedrører jo ganske rigtigt det grå guld, men vi kan da ikke blive ved med at kalde dem det grå guld og samtidig sætte dem på særordninger. Det er jo netop erfaren arbejdskraft, dygtig arbejdskraft, og hvis vi bliver ved med at fastholde den gruppe arbejdsdygtige mennesker i specielle særordninger, sender vi et signal, der klart siger, at de er andenrangs medarbejdere, og det er de ikke. Vi kræver netop her få ligestilling på området.

Hr. Ole Sohn siger, at der netop er brug for dem inden for ældreomsorgen. Jamen hvis hr. Ole Sohn kigger på den demografiske udvikling, der er, og den mangel på arbejdskraft, der vil vise sig fremover på området, vil han jo se, at her er mulighed for at oprette mange ordinære arbejdspladser. Vil hr. Ole Sohn ikke synes, at det var bedre end at arbejde under en særordning?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Til hr. Lars Barfoed vil jeg sige, at vejen til helvede er som bekendt brolagt med gyldne løfter, og derfor kunne jeg godt tænke mig at spørge hr. Lars Barfoed, om ikke han kan oplyse, hvordan aldersprofilen er i de fyringer, der i øjeblikket bliver gennemført inden for det offentlige område. Bliver der fyret bredt, eller er det lige præcis de ældre, som regeringen med sine nedskæringer har fået smidt ud af den offentlige sektor?

Der ligger et svar på det, og beskæftigelsesministeren kan eventuelt gå op og give det. Profilen er fuldstændig klar. På den ene side fører regeringen en politik, der smider de ældre ud af arbejdsmarkedet, og på den anden side vil man ikke gøre noget for at holde dem inden for. Konklusionen er entydig. Det er gyldne løfter, og dem tager vi til os, når de bliver indfriet. Men indtil videre er det det modsatte, der er sket.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Virkeligheden er, at den ordning, vi nedlægger nu, alligevel skulle være udfaset ved årets udgang. Virkeligheden er også, at den har været en skuffelse, for der skulle have været oprettet forventeligt omkring 10.000 job, men der er kun besat knap 3.000. Det er virkeligheden.

Det, oppositionen prøver nu, er at skabe en myte om, hvad der er regeringens politik, når det gælder seniorjob. Regeringen er stærkt interesseret i at skabe bedre muligheder for, at også den gruppe kan få fodfæste på arbejdsmarkedet, hvis de bliver arbejdsløse, og regeringen er naturligvis stærkt interesseret i, at den gruppe bliver længere på arbejdsmarkedet i det omfang, folk har energi og lyst til det. Det vil også komme til at fremgå af den handlingsplan, som bliver offentliggjort efter sommerferien.

Eft af de forhold, man burde tage fat på, er, om hele arbejdsformidlingsindsatsen og aktiveringsindsatsen overhovedet er gearret til den aldersgruppe. Mit indtryk er, at de aktiveringstilbud, der tilbydes den gruppe, slet ikke matcher den kompetence og de evner og den energi, de pågældende har. Der er tale om, at vi skal ændre hele aktiveringsstrukturen, så der tages udgangspunkt i det enkelte menneske og derfor netop også i de forudsætninger, seniorgruppen har.

Der er altså masser af muligheder for at forbedre vilkårene for den gruppe, men nedlæggelsen af servicejobordningen har ingen betydning

i den sammenhæng, bl.a. fordi ingen af de job, der er besat, jo bliver nedlagt.

Første næstformand (Svend Auken):

Vi har en lidt ejendommelig debat, for den foregår kun på korte bemærkninger, og det er kun ordførerne, der deltager. Men hvis det befordrer en hurtigere afvikling af debatten, vil jeg fortsætte med det, idet jeg dog vil sige til ordførerne, at hvis de ønsker indlæg som ordførere, er de velkomne til det. Det åbner forretningsordenen absolut mulighed for.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Til Venstres ordfører vil jeg sige: Hvad er forskellen på servicejob og reelle job? Det er man da nødt til at forholde sig til. Er det ikke ligeværdigt at gå ind i et servicejob, hvis man ikke kan få andre job?

Til hr. Lars Barfoed vil jeg sige vedrørende det med myterne og det med, at ordningen ikke virker: Jamen hvad er det man gør, ud over, at man afskaffer servicejobordningen, og ud over, at man fyrer ældre og veltjente medarbejdere i statens regi? Jo, man skærer jo ned på AF, som hr. Lars Barfoed så gerne vil gøre noget ved.

Alene i min region forsvinder der 19 fastansatte inden for AF, to regionskontorer lukker, og det samme sker landet over. Men samtidig skærer man altså ned på menneskers muligheder for efter- og videreuddannelse. Man lægger nemlig brugerbetaling på hele efter- og videreuddannelsesområdet. Er det en måde at behandle ældre medarbejdere på? Det er dem, der i første omgang bliver ramt, det er realiteten, det er virkeligheden.

Så siges det, at der kommer et udspil til efteråret. Kunne hr. Lars Barfoed så ikke løfte sløret lidt for det?

Kl. 10.20

Første næstformand (Svend Auken):

Vi prøver at få afviklet runden med korte bemærkninger nu. Den første er hr. Bent Bøgsted, derefter fru Irene Simonsen og så hr. Lars Barfoed, og så går vi over til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Bent Bøgsted (DF):

Jeg vil bare lige sige, at grunden til, at Dansk Folkeparti gik med til det her, selvfølgelig er, at serviceordningen ikke blev den succes, som den var blevet spået.

Der er blevet slået meget på, at den er en god ting for de ældre, men hvis den virkelig havde været en succes, havde vi været oppe på de 10.000 job nu og var ikke strandet på ca. 2.500. Så kan det jo ikke hjælpe, at kommunerne i sidste øjeblik kommer og siger: Uha, nu skal servicejobordningen bringes til ophør, og derfor skal vi skynde os at få nogle på servicejob, for ellers forsvinder den ordning.

Hvis kommunerne også havde syntes, det var en succes med servicejobordningen, havde de opfyldt deres kvoter, og så havde vi ikke stået her i dag med det problem, at vi skal ophæve servicejobordningen. Så var den fortsat efter det normale udløb.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hr. Carsten Hansen spørger, om det ikke er ligeværdigt at gå ind i et servicejob, hvis man ikke har fået et ordinært job. Jamen lige præcis her er der en forskel på oppositionen og regeringen. Der er et menneskesyn til forskel. Hvorfor skal der overhovedet indgås særordninger for mennesker, som i stor udstrækning opfylder de kvalifikationskrav, der stilles til et ordinært job? Det er uligeværdigt.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Lars Barfoed for en kort bemærkning, og så får hr. Carsten Hansen mulighed for at svare.

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Jeg fik ikke mulighed for at svare hr. Søren Søndergaard, som var interesseret i profilen i de afskedigelser, der er blevet foretaget inden for statens område.

Jeg kan sige, at det er også en myte, hr. Søren Søndergaard prøver at fremmane her. I de ministrier, der er omfattet af afskedigelserne, udgør personalegruppen over 55 år 20 pct., og blandt de afskedigede udgør den 27 pct. O.k., det er en overrepræsentation, men det er altså en svag overrepræsentation og selvfølgelig på ingen måde udtryk for noget, der er tilsigtet fra regeringens side. Tværtimod har Finansministeriet lagt stor vægt på, at der i forbindelse med afskedigelser i staten bliver taget seniorpolitiske hensyn, og det er også fra centralt hold meldt ud ved forskellige lejligheder.

Hr. Carsten Hansen bad mig løfte sløret for, hvad der skal stå i den plan. Nu er den jo ikke

udarbejdet endnu, og jeg tror, jeg vil overlade til beskæftigelsesministeren at offentliggøre den til sin tid. Men fra Det Konservative Folkepartis side vil der bl.a. blive lagt meget vægt på, at aktiveringstilbud og arbejdsformidling bliver indrettet sådan, at man i langt højere grad tager hensyn til det enkelte menneske. Når det gælder aktivering, vil det sige, at seniorgruppen ikke bliver udsat for at skulle deltage i aktiveringstilbud, som er fuldstændig irrelevante i forhold til den kompetence, den har.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Carsten Hansen for at svare, og derefter går vi til hr. Ole Sohn som ordfører.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Som jeg sagde før, er det interessant, at vi i hvert fald kan få en debat om dette spørgsmål.

Hr. Lars Barfoed vil så gerne indrette aktiveringen bedre og vil gerne tage fat i AF, men hvorfor fyrer man så på AF? Hvorfor skærer man bevidst ned på det, der hedder den tidlige fleksible indsats, som kunne få de medarbejdere i gang? Kan hr. Lars Barfoed ikke bekræfte, at det er 300 mio. kr., man bare i år skærer på området, selv om man lader afløbet fra sidste år stå? Det er da en underlig politik, når man siger, at man vil fremme det.

Kendsgerningen er for det første: Venstre betragter ikke servicejob, som jo ellers er på lige vilkår, som job, der reelt er på lige vilkår. Her har man ellers mulighed for at give mennesker over 48 år et ligeværdigt job på reelle vilkår, på helt normale vilkår, det er nemlig det, der står i loven. Men det smider man altså ud.

For det andet er fakta, at uanset hvilke direktiver der er sendt ud af finansministeren inden for de sidste 14 dage, er over 60 pct. af de 10.000 mennesker, der bliver fyret, altså mennesker, der er kommet op i alderen og er over 50 år. Det er ganske alvorligt, og det vil sige, at fakta modbevise fuldstændig det, hr. Lars Barfoed siger.

Når man så oven i købet lægger brugerbetaling på uddannelserne og lukker mulighederne for, for at kommunerne kan ansætte mennesker over 48 år på normale vilkår inden for servicejobrammen, hvad er det så, man gør i forhold til alle de fine ord? Jo, man gør ligesom i valgkampen: man siger ét og gør noget andet, så vi skal snart have opfundet en ordbog over det, man gør, og det, man siger.

Første næstformand (Svend Auken):

Hr. Ole Sohn som ordfører.

Kl. 10.25

Ole Sohn (SF):

Loven om servicejob tog sit udgangspunkt i at finde en løsning, som er praktisk og virkelighedsnær, kan give folk et ordentligt og regulært job og kan give kommunerne en reel mulighed for at styrke den borgernære service.

Man har faktisk set bort fra de ideologiske holdninger, der kan være og naturligt er i Folketinget, ved netop at sige: Hvordan kan vi skruet et system sammen, hvor man ikke – som det er grundlaget i hele den aktiveringspolitik, som den nuværende og forrige regering har været fælles om eller er fælles om, og som hr. Lars Barfoed udtrykte det – sender folk i bevidstløs aktivering? SF har gang på gang på gang rejst kritik, men er hver gang stødt mod en mur hos De Konservative, hos Venstre og hos den tidligere regering.

Det lykkedes faktisk at få lavet en ordning med servicejob, som brød det system, hvor man fik etableret et system, hvor man skabte ordinære job. Det står faktisk udtrykkeligt i loven, og det vil fru Irene Simonsen også kunne se i lovens bemærkninger. I enhver sammenhæng er der tale om fuldstændig ordinære job uden betingelser. Kommunerne har mulighed for at styrke den borgernære service uden at skulle være underlagt de restriktioner, der i øvrigt er for stigningerne i kommunernes budgetter.

Det er et columbusæg i arbejdsmarkedspolitikken. Nu bryder jeg mig ikke om at kalde det en ordning for ældre over 48 år. Det er en ordning for folk i deres bedste alder, som ikke har mulighed for at få et ordentligt fodfæste på arbejdsmarkedet, fordi både private og offentlige arbejdsgivere – hvilket jo er aktualiseret af statens aktuelle nedskæringer – først afskediger folk, der er over 48-50 år. Det er dem, der ryger ud først. Men så har man lavet en ordning, som giver mulighed for, at de kan få ansættelse på fuldstændig ordinære vilkår.

Der hvor systemet giver en støtte til kommunerne, er ved, at staten hæver det kommunale bloktilskud pr. person, der bliver ansat, med 100.000 kr. Det er ikke en støtte til personen; det er en aktivitetsrettet støtte til de kommuner, som gør en ekstra indsats.

Det, der er det lykkelige ved det, er også, at hver eneste gang kommunerne styrker den borgernære service, sparer finansministeren 50.000

kr. af statens penge, fordi forudsætningen for, at man kan få et servicejob, er jo, at man ikke har fodfæste på arbejdsmarkedet, at man er i arbejdsløshed. Det vil sige, at man går fra en offentlig ydelse på 150.000 kr. over i et fuldstændig ordinært job, hvor man kan gøre en forskel ved at styrke den offentlige velfærd.

Man får selv et ordinært job, kommunen kan forbedre servicen for den halve pris, og staten sparer penge, så der er ingen argumenter for at sige, at der er tale om nogle særlige arbejdsmarkedsforanstaltninger; det er ingenlunde tilfældet.

De eneste særlige foranstaltninger i arbejdsmarkedspolitikken er den arbejdsmarkedsreform, som den nuværende og den forrige regering har lavet sammen. Netop der, hvor man skal sørge for, at de aktiveringstilbud, man giver folk, er noget, som bestemt ikke kan give kompetence, og som bestemt ikke er ordinære job.

Så kommer vi frem til: Hvad er årsagen til, at servicejobordningen skal annulleres? Der er kun én eneste forklaring på det, og den er selvfølgelig også logisk set ud fra ideologisk synsvinkel: Ordningen er skruet sammen af den forrige regering sammen med venstrefløjen. Det er det eneste argument, for man kan ikke bruge argumentet om, at det er nogle særlige ordninger.

Man kan sige, at vi ideologisk er uenige i, at det er en ordening, der er ved at virke. Den har været meget længe om at komme i gang, det erkender jeg. Målet var 10.000 job, men tallet er først begyndt at accelerere, og faktisk ganske meget, efter at kommunerne vedtog deres budgetter sidste efterår. Der er kommet en markant stigning, og det er jo sådan, at når staten, Folketinget, laver ordninger, som skal virke i kommunerne, går der som regel 2 år, inden de slår igennem, fordi vi først skal igennem en folketingsbehandling af finansloven, og det efterfølgende år skal kommunerne i gang med at fastlægge deres budgetter. Man kommer ind i år 3, før ordningerne begynder at virke, og det er faktisk først nu, vi begynder at kunne se succesen.

Hr. Bent Bøgsted siger, at man egentlig godt kan lide ordningen i Dansk Folkeparti, men man har accepteret at støtte regeringen, fordi ordningen ikke er blevet en succes. Det er da et noget specielt argument, for er der nogen, der i valgkampen og tit og ofte har sagt, at de ønsker at gøre noget for de ældre, er det Dansk Folkeparti. Og hvor er det, hovedparten af servicejobbene har en virkning? Jo, det er lige nøjagtigt i kom-

munernes ældreomsorg, her kan man virkelig gøre en forskel med servicejobbene.

Kl. 10.30

Dér, hvor Dansk Folkeparti i deres musketeeret med regeringen har bundet sig til at støtte ethvert forslag, som regeringen kommer med, uanset om det er fornuftigt eller ej, vil jeg sige, at Dansk Folkeparti har ramt fuldstændig forkert i forhold til servicejobbene.

Man må konstatere, at regeringen ikke har en seniorpolitik, ikke har en linje, som hr. Lars Barfoed siger. Man siger, man kommer med noget, men det eneste signal, man giver offentligheden, er statslig afskedigelse af primært ældre, nedlæggelse af servicejob primært målrettet ældre og ingen mulighed for at forbedre efterlønnernes mulighed for at tage job i efterlønsperioden. Tre seniorpolitiske initiativer skydes altså ned, uden at der kommer et alternativ. Det kalder jeg en seniorpolitik, der vil noget. Det er godt, at SF ikke står bag den; den må I gerne holde for jer selv.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg må sige til hr. Søren Søndergaard, men især til hr. Ole Sohn: En usandhed bliver jo altså ikke rigtigere af, at hr. Ole Sohn gentagne gange fremfører den heroppe fra talerstolen.

Jeg vil påstå, at der ikke er nogen, der har taget flere seniorpolitiske hensyn, end vi har gjort i Finansministeriet i forbindelse med en mulig reduktion i antallet af stillinger.

Der har siden december måned været afholdt møder, hvor man har præciseret, at man skulle tage specielt hensyn til de ældre medarbejdere. Det er sket centralt, og det er sket departementalt. Det er de enkelte ministerier, direktorater og styrelser, der selv regulerer antallet af medarbejdere, men vi har sikret, at der er en omstillingspulje til at hjælpe ældre medarbejdere til genbesættelse, og vi har sikret konsulentbistand.

Jeg vil sige, at der ikke er nogen, der på nuværende tidspunkt kan lave regnestykket om, hvordan fordelingen er, for den er ukendt, når man gør det på et tidspunkt, hvor de varslede afskedigelser jo ikke er ført igennem over perioden.

Hvis man gør det matematisk nu, er det muligt at komme frem til, at der er 20 flere af de 550 over 50-årige i forhold til dem, der er under 50 år, men det siger ingenting, for det er altså ikke en dåbsattest, man sætter ind i en maskine. Det er en drøftelse, man har lokalt, det er et resultat af det, man har i samarbejdsudvalget.

Jeg vil blot sige, at det har ligget som et direktiv fra ministeriet, at man særlig skulle tage hensyn til de ældre medarbejdere, og det er præcis den proces, der er i gang. Må vi blive fri for at høre, at man fyrer de ældre medarbejdere før alle andre; det er direkte usandt.

Man forsøger at gøre det modsatte: at tage hensyn til, at det er sværere for ældre medarbejdere i givet fald at skulle genplaceres i et andet job. Det har man taget højde for i de omstillingspuljer, der er, det har man taget højde for i konsulentbistand, og det er direkte beskrevet til hvert eneste departement, at man meget nøje skal vurdere, hvem det er, der i givet fald bliver udsat for en varsling om mulig afsked.

Første næstformand (Svend Auken):

Det er ikke helt nemt nu. Det plejer at være sådan, at ministre venter med deres indlæg til efter ordførernes indlæg, og derefter er der bemærkninger til ministeren, men grundloven giver jo ministeren ret til altid at begære ordet under forhandlingerne, så derfor er finansministeren i sin gode grundlovsmæssige ret, men rent forretningsordensmæssigt skaber det kludder.

Derfor vil jeg nu tillade, at der bliver et antal korte bemærkninger til finansministeren og til hr. Ole Sohn under ét, og det vil sige, at vi må behandle hinanden med lidt godt humør.

Den første, der har bedt om ordet til finansministeren for en kort bemærkning, er hr. Ole Vagn Christensen.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det er rigtigt, at det virker som en lidt forvirrende debat, og det er måske også det, der er meningen med det: at det skal skabe forvirring ude i befolkningen, så de ikke forstår, hvad det er, der foregår.

Jeg er nødt til at spørge finansministeren: Er det ikke rigtigt, at den ordning, man her er i gang med at afskaffe, er til gavn for dem, der er over 48 år, at det drejer sig om ordinære job, og at der i øjeblikket er 3.000 – måske flere, vi kender jo ikke det endelige resultat – som har gjort brug af den og dermed altså har fået en mulighed? Og er det ikke også rigtigt, at ledigheden i denne gruppe er højere end i nogen af de andre grupper?

Med hensyn til de nedskæringer, som der er lagt op til i staten, kan vi jo ikke se, hvad resultatet bliver, vil jeg gerne sige til finansministeren, før vi kender resultatet af det, der er foregået.

Jeg synes ikke, finansministeren kan stå her og vaske sine hænder og sige: Det har jeg lagt ud, det må de selv bestemme, for det er jo en kendsgerning, at de skal fyre nogle. Er det ikke rigtigt? Og så ser vi på, hvem det er, det kommer til at gå ud over.

Kl. 10.35

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg kan sådan set godt forstå, at finansministeren griber lejligheden her til at forsvare regeringens politik i fyringsrunden. Det er der også god grund til, for den er ikke pyntelig.

Det kan godt være, som finansministeren siger, at de begyndte at holde møder om den fyringspolitik i december måned, men de møder har ikke været virkningsfulde, når det fremgår af et § 20-svar her for nylig, at brevet til ministerierne og departementerne om, hvordan man burde forholde sig, og med henstillinger osv., først udgik den 7. marts.

Den ene ting er, at man ikke traf en principiel beslutning på et fornuftigt tidligt tidspunkt, inden man indledte fyringsrunden, men noget helt andet er, at med en regering, der snakker så meget om, at man skal bevare de ældres tilknytning til arbejdsmarkedet – der ligger et andet § 20-svar, der viser, at gennemsnitsalderen af de fyrede er ca. 48 år – burde det slet ikke være noget, der var nødvendigt at fortælle de enkelte ministerier og departementer. Det burde ligge i baghovedet, at vi tager hensyn til de ældre. Det har det ikke gjort. Jeg synes, det er dobbeltmoralisk.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Det gode humør kan regeringen trods alt ikke tage fra os, så det skal vi forsøge at bevare.

Er det ikke rigtigt, vil jeg gerne spørge finansministeren om, at man kan se af de svar, der er afgivet også fra Beskæftigelsesministeriet, at hovedparten af de medarbejdere, der nu bliver fyret under denne her 10.000 mand store fyring, er medarbejdere over 50 år? Sådan husker jeg i hvert fald svaret. Eller er det det svar, der er givet, finansministeren tager afstand fra?

Alle de fine tiltag, vi nu hører, finansministeren har gjort, virker åbenbart ikke, må man konstatere. Det er jo i hvert fald det, som fremgår af det svar, vi har fået. Og er det ikke rigtigt, at det først var i går eller i forgårs, man skrev ud, at nu skulle der tages seniorpolitiske hensyn?

Altså først når pressen begynder at tage sagen op og vi andre har boret i den og adskillige journalister har boret i det her spørgsmål, så tager man sagen op. Det er kun, fordi man er bange for opinionen, overhovedet ikke fordi man vil passe på det grå guld eller på grund af alle de flotte seniorpolitiske hensyn. Nu lægger man brugerbetaling på, fjerner servicejobbene og fyrrer de ældre medarbejdere. Det er nemlig det, man gør.

Men lad os få et svar på, hvornår der er skrevet ud. Var det ikke i forgårs?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg har det sådan, at hver morgen, når jeg står op, kigger jeg mig selv i spejlet, og så smiler jeg, for starter man dagen med et smil, undgår man utrolig mange besværigheder i løbet af dagen.

Jeg var selvfølgelig meget bæret over, at finansministeren reagerede på min ordførertale, og jeg tænkte: Nu kommer der et vægtigt indlæg om, hvad regeringen gør omkring seniorpolitikken.

Det eneste argument, finansministeren havde for regeringens seniorpolitik, var ikke at gen-drive mit argument omkring servicejobordningen, og det var ikke, at regeringen løber fra sit løfte – oven i købet et løfte, som statsministeren afgav i valgkampen – om forbedringer for de dårligst stillede efterlønnere. Næh, det var spørgsmålet om de statslige afskedigelser. Det eneste argument, regeringen kan komme med omkring seniorpolitik, er: Her har vi da gjort noget; finansministeren har i går – eller var det i forgårs? – udsendt et brev, efter at afskedigelserne har fundet sted ude i ressortministerierne. Det er simpelt hen ynkeligt.

Jeg kan godt forstå, at regeringen ikke er særlig offensiv omkring seniorpolitikken, for sandheden er jo, at man ingen seniorpolitiske initiativer har overhovedet. Det eneste aktive, man har gjort i sin regeringsperiode, er at demontere de seniorpolitiske initiativer, der har været igangsat under den forrige regering med støtte af venstrefløj. Det er det eneste, regeringen aktivt har foretaget sig. Det er da ynkeligt.

Men det er godt, at finansministeren ikke tager til orde og forsvarer sine initiativer, kun gør Folketinget opmærksom på, at man en måned efter, at ministerierne har afskediget folk, sender et brev ud og siger: Hov, I skal også huske at tage lidt hensyn til den ældre del af arbejdskraften. Det er ynkeligt.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det finansministeren, hvis finansministeren vil svare.

(Kort bemærkning).

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det underer mig, hvor hr. Ole Sohn har sin viden fra. Hvor har hr. Ole Sohn sin viden fra om, hvornår der er informeret, hvornår det er tilrettelagt, hvad man har aftalt, hvornår man har etableret konsulentaftaler, hvornår det er vedtaget, at der skulle oprettes omstillingspuljer?

Kl. 10.40

Det ligger tilbage før jul, at man drøftede, hvordan i alverden man kan tilrettelægge et fornuftigt forløb på hele det statslige område over en 4-årig periode, herunder bl.a. for dem, der skal varsles afsked for i 2002, og dem, der måtte følge i efterfølgende år.

Så vil jeg godt sige, at debatten, instrukserne og informationerne ligger tilbage før jul, og det har været en løbende proces. Sådan har det været: information af samarbejdsudvalg, information af departementschefer, skrivelser til ministerier. Det er ikke noget, der er kommet i går, for 14 dage siden, for 1 måned siden eller 2 måneder siden. Det blev taget op i sin begyndelse før jul.

Jeg siger igen: Der er ingen, der har kunnet gøre mere, end de rent faktisk har gjort. Vi kan ikke stoppe dåbsattester ind i en maskine og få en sortering efter årgang og alder ifølge dåbsattesten. Det er en proces, der ligger decentralt, hvem det i givet fald er man skønner der bliver omfattet af en reduktion af arbejdsstyrken. Men det er dikteret, det er vedtaget og beskrevet, at man tager seniorpolitiske hensyn, altså særlige hensyn til ældre medarbejdere.

Første næstformand (Svend Auken):

Så går vi over til ordførerrækken, og det er først hr. Søren Søndergaard og derefter hr. Ole M. Nielsen.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg skal indskrænke mig til to bemærkninger. Den første bemærkning er, at vi da også er kede af, at det kun var 3.000, der i første omgang fik mulighed for at benytte sig af det her tilbud. Vi kan jo se en stigende interesse hen imod afslutningen af perioden, og det er jo så et argument for at gøre ordningen bedre og for at udbrede den, det er jo ikke et argument for at afskaffe den.

Jeg forstår det simpelt hen ikke, og jeg synes, det er en lidt hånlig holdning i forhold til de mennesker, som rent faktisk har fået et arbejde på ordinære vilkår, at man bare affærdiger dem med: Det er jo bare 3.000. Jamen det er jo vigtigt for de 3.000, selv om det kunne have været nogle flere, hvis kommunerne og andre havde levet op til deres ansvar.

Så lyttede jeg meget opmærksomt – og det er min anden bemærkning – til finansministeren, og jeg forstod på finansministeren, at der simpelt hen ikke var grænser for, hvad denne her regering havde gjort for at sikre, at de fyringer, der har fundet sted, ikke gik ud over den ældre aldersgruppe. Der er simpelt hen ikke nogen grænser. Man har skrevet ud, og man har henvendt sig, osv., osv., osv. Det er jo alt sammen strålende.

Så er der jo kun én ting tilbage, og det er at kigge på resultatet, og dér kan man sige, at på trods af at regeringen altså har gjort alt, hvad der stod i dens magt, for at undgå, at det specielt ramte de ældre, så er virkeligheden ifølge et svar, som finansministeren har givet til et medlem af Enhedslisten, at andelen af varslede afskedigelser blandt medarbejdere over 50 år er 45 pct. Det vil sige, at stort set halvdelen af dem, der bliver fyret, er over 50 år. Det fremgår også, som hr. Lars Barfoed rigtigt nævnte det, at hvis vi tager aldersgruppen 55-66-årige, så er det 27 pct. af dem, der bliver afskediget, der er i den alder.

Hvordan forholder det sig så til dem, der er ansat? Det forholder sig på den måde, at det er en kraftig overrepræsentation. Når vi tager den gruppe, der hedder 55-66-årige, er det en 50 pct.s overrepræsentation, man har fyret i den ældre aldersgruppe.

Så på trods af alle anstrengelserne, vil jeg gerne sige til ministeren, på trods af alt det, som man åbenbart påstår man har gjort fra regeringens side, er resultatet soleklart: Det er den ældre arbejdsgruppe, der rammes, og den rammes forholdsmæssigt hårdst, og det er dem, der har de dårligste muligheder for at gå ud og få et andet arbejde.

Derfor er konklusionen meget enkel: Regeringens politik er altså fjendsk over for de ældre medarbejdere i det offentlige såvel som i det private.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg havde egentlig ønsket en kort bemærkning yderligere til finansministeren, men jeg kan klare det hele i ordførertalen her.

Jeg vil sige, at man virkelig må ønske for den her regering, at der er projekter, der vil lykkes bedre, end det er sket med hensyn til at få gennemført sine gode holdninger og sine gode intentioner i fyringspolitikken, for det er i hvert fald ikke lykkedes.

Jeg synes, det er beskæmmende, at finansministeren ikke har mere indflydelse på, hvad der sker rundtomkring, når ministrene og departementscheferne altså ikke af sig selv kan opføre sig moralsk ordentligt i forhold til ældre medarbejdere, og de så heller ikke har indflydelse på finansministerens ønsker. Jeg havde ellers indtryk af, at finansministeren har stor indflydelse i regeringen, men det er altså ikke lykkedes på det her område, må vi erkende.

Intentionerne er ikke lykkedes, og jeg tror ikke meget på, at der er kommet nogle virkelig kraftige signaler fra Finansministeriet til de andre ministerier om, hvordan de skulle forholde sig specielt til de ældre medarbejdere, før her helt for nylig.

Kl. 10.45

Tilbage til sagen om servicejob. Man kan sige, at med den politik, regeringen fører i forhold til de ældre, var det jo meget nyttigt at have muligheden for servicejob for dem på 48 år og derover. Det ville jo ligge helt i forlængelse af hinanden, kan man sige.

I Kristeligt Folkeparti stemte vi i sin tid imod loven om servicejob, og det var, fordi vi mente, det var forkert, at målgruppen startede helt nede fra 48 år, og at man reelt kan gå i sådan et trods alt kunstigt finansieret job i 17 år, altså fra man er 48 til man er 65 år. Det var vi inderligt imod.

Hr. Ole Sohn argumenterer godt nok for, at det her er fuldstændig ordinære job. Ja, men finansieringen er ikke fuldstændig ordinær, må vi dog erkende. Derfor har vi hele tiden ment, at ordningen kunne være god nok, hvis bare aldersgruppen startede fra 55 år.

Det fremførte vi også ved førstebehandlingen af det lovforslag her, og vi havde egentlig tanker om at stille et ændringsforslag, men vi konstaterede, at det ikke var til at komme nogen vegne, fordi besparelsen på servicejob jo var medtaget i finansloven og i finanslovsforliget med Dansk Folkeparti osv., og derfor har vi ikke gjort det. Men det var egentlig vores intention at sige: Vi

fastholder ordningen fra 55 år og opefter. Det ville der have været god fornuft i.

Men vi stemmer for lovforslaget, som det ligger her.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Med fare for at bryde forretningsordenen ved jeg ikke, om jeg skal stille et spørgsmål til hr. Ole M. Nielsen.

Jeg kan jo altid spørge, om hr. Ole M. Nielsen ikke er enig i, at hvis finansministeren her for nylig udsendte et brev til ministerierne, som blev offentliggjort i pressen i går, og så efterfølgende går op og siger: Jamen vi har sandelig haft møder helt tilbage fra december, burde finansministeren så ikke i stedet komme med ideer til, hvilke sanktioner man kan sætte ind over for de departementschefer, som så ikke har efterlevet den politik, regeringen har igangsat?

Ulykken er jo sket, det er de ældre medarbejdere, der er blevet fyret, på trods af at man først har sendt besked ud her for nylig ifølge de oplysninger, som vi som opposition har adgang til, og det er dem, der kommer via pressen.

Det andet, det kunne være interessant at få at vide af finansministeren – og det håber jeg, hr. Ole M. Nielsen er enig i – er, hvor store udgifter finansministeren regner med, staten bliver påført ved, at man stopper servicejobordningen. For i bemærkningerne til lovforslaget forudsætter man, at de folk, som ikke får servicejob, forbliver i dagpengesystemet. Det vil sige, at i stedet for at give kommunerne 100.000 kr., skal staten aflevere 150.000 kr. i overførselsindkomst.

Det kunne være interessant, hvis finansministeren kunne give et indtryk af, hvor dyrt det bliver at gennemføre den her ideologiske nedslagtning af servicejobordningen.

Første næstformand (Svend Auken):

Så får hr. Ole M. Nielsen en kort bemærkning, og så bliver det finansministeren.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det sidste spørgsmål til finansministeren om, hvad det koster at nedskære servicejob, må stå for hr. Ole Sohns egen regning. Det spørgsmål burde han have stillet skriftligt under udvalgsbehandlingen af lovforslaget. Om finansministeren nu har hørt spørgsmålet og ønsker at svare på det, er op til ham – ikke sandt?

Med hensyn til sanktioner over for departementschefer ved jeg ikke, om man har ret mange andre sanktioner end fyringer, og jeg vil sige, at der vil jeg tage hensyn til departementschefernes alder.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg forstår, at det er overraskende for hr. Ole Sohn, at man ikke blot stopper nogle dåbsattester i en maskine og så reducerer antallet af stillinger matematisk efter antallet i en aldersgruppe. Sådan foregår det heldigvis ikke. Det er en dialog, det er en proces på det enkelte arbejdssted, og det er sådan, at det er et ressortområde, der har det fulde ansvar. Det er ikke finansministeren eller Finansministeriet, der bestemmer ressortområdet, eller hvem der i givet fald er ansat eller ikke ansat på et område. Det er den enkelte minister og det enkelte departement, den enkelte styrelse og direktorat, det er de personaleledelser, som er decentrale.

Det, finansministeren kan gøre, er to ting: at sikre, at der er penge centralt til at hjælpe i hele forløbet, dels med konsulentaftaler, dels med omstillingspuljer, og at sikre, som vi har gjort det lige fra før jul og hele vejen igennem, at alle har for øje, at der tages særlige seniorpolitiske hensyn. Det vil sige, at det, hvis man har overtal af medarbejdere, indgår, hvem det er der især ville have svært ved at blive genplaceret. Der indgår også en respekt for den tid, de har været i et ministerium.

Men det er en vurdering, der foregår centralt, den foregår altså ikke i Finansministeriet, men vi har skabt de instrumenter og de instrukser, som man bør holde sig for øje i den proces, man går igennem. Det er det ansvar, vi har løftet.

Jeg siger blot: Jeg kender ikke andre steder, man har gjort mere end det, vi egentlig har gjort i Finansministeriet. Og det er ikke sket for en uge siden, for 14 dage eller en måned siden. Det er sket lige fra før jul og i én lang løbende proces med information i skrivelser og i møder.

Kl. 10.50

(Kort bemærkning).

Lars Barfoed (KF):

Det er til hr. Ole M. Nielsen, som jeg forstår deler vores ønske om at gøre mere for seniorgruppen.

Har jeg ret i, at hr. Ole M. Nielsen så sent som, jeg tror det var i går i debatten om etableringskontoordningen, vendte sig stærkt imod, at vi

skulle forbedre ordningen, således at aldersgrænsen for at bruge ordningen blev hævet til 65 år, således at folk helt op til 65 år havde mulighed for at benytte sig af ordningen til at starte en selvstændig virksomhed, sådan som regeringen har ønsket det og fået det vedtaget?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Finansministeren gentager, at man har gjort meget for at undgå, at det her specielt ramte de ældre, og gør meget ud af, at der er tale om en individuel vurdering osv. Til det er der to ting at sige:

Den ene er, at det jo er klart, at når man foretager fyringer og foretager vurderinger, så indgår det naturligt, medmindre man sætter nogle andre kriterier i stedet, at man siger: Hvor lang tid kan den pågældende arbejde i denne her virksomhed? Det er klart, at dér vil de ældre altid stå svagt, for er man 55 år, siger det sig selv, at der er grænser for, hvor mange udviklingsmuligheder der er i den pågældende virksomhed.

Derfor vil fyringer altid, medmindre man lige præcis sætter nogle andre mekanismer ind, ramme ældre hårdere, og det er grunden til, at der er brug for nogle særlige tiltag, de særlige tiltag, som regeringen altså ikke har ønsket at opretholde i forbindelse med servicejobordningen.

Den anden ting, der er at sige til det, er, at når ministeren gør utrolig meget ud af, at det ikke er finansministeren, men de enkelte ministerier og de enkelte ministre, der har ansvaret, er der jo sådan set kun én ting at konstatere, og det vil jeg da godt give ministeren: O.k., så er det ikke ministeren eller regeringen, som på det her punkt fører en ældrefjendsk politik, så er det bare de enkelte ministre.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Ole Sohn og derefter hr. Carsten Hansen og hr. Ole M. Nielsen, og så tror jeg, vi er ved at nærme os afslutningen.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det har sådan set været en meget interessant debat, vi har haft. Det har også været meget interessant, at finansministeren har engageret sig så entusiastisk i debatten, specielt fordi det jo sådan set ikke primært er finansministeren, der har været udsat for kritik; det har jo været en generel kritik af regeringen.

Det er korrekt, at Finansministeriet har afsat en eller anden afviklingspulje, om man vil, en omstillingspulje. Det står jo i finansloven, så det skal der da om ikke andet være en cadeau for.

Når finansministeren engagerer sig, må han jo også påtage sig ansvaret på hele regeringens vegne, og det er jo konstateret ret præcist, at de initiativer, regeringen har taget konkret på ældreområdet, er afvikling af servicejobordningen, som netop er til gavn for den aldersgruppe, som staten er i gang med at fyre, og som også vil blive fyret primært i den private sektor, når der skal foretages afskedigelser. Det er jo derfor, der er en højere arbejdsløshed blandt over 48-årige i samfundet.

Vi forsøger bare at konstatere og bedømme regeringen på dens konkrete handlinger. Så kan man selvfølgelig altid sige, at vi kan afvente og se, så vil der komme gode udspil, men de folk, som er blevet ramt og løbende bliver ramt ved afviklingen af servicejobordningen, har jo krav på et svar. Det har de fået af regeringen, og det er, at regeringen ikke ønsker at tage nogen konkrete initiativer omkring seniorpolitikken.

(Kort bemærkning).

Carsten Hansen (S):

Vi må sige, at det er rart, at finansministeren har engageret sig i debatten, men ud over alle de der mange fine hensyn, man har skrevet ud om, hvad er det så, man gør i virkeligheden?

Vi må konstatere, at majoriteten af de medarbejdere, der bliver fyret, er mennesker, som er over 50 år. Vi må konstatere, at finansministeren har syntes, at det var så ømt et punkt, at han skulle blande sig i debatten, og at det har foranlediget, at der er skrevet et brev ud her den 7. marts til samtlige ministerier og departementer, for det er åbenbart et ømt punkt. Det stod da i dagspressen i går. Ellers må vi have finansministeren til at afkræfte det.

Vi har åbenbart ramt et ganske ømt punkt, fordi finansministeren godt ved, at den er gal med afskaffelse af servicejobbene, med fyringer af ældre medarbejdere i staten, med nedlæggelse af det, man kalder den tidlige fleksible indsats på arbejdsmarkedet, og med brugerbetaling på uddannelse. Det rammer jo i højere grad de ældre medarbejdere.

Det eneste, der vel i virkeligheden har trukket den rigtige vej, var den overenskomst, man indgik, lige da finansministeren trådte til; resten har været forringelser for det såkaldte grå guld.

Når man så spørger: Hvad vil denne her regering med hensyn til det grå guld fremadrettet? Svaret er: Vi kommer med en plan til efteråret. Derudover fyrer vi dem, vi kan, vi nedlægger servicejobbene, vi forringer indsatsen på arbejdsmarkedet og lægger brugerbetaling på uddannelse.

Det er det billede, der står tilbage, og det er man selvfølgelig ganske øm over for. Det forstår jeg godt, men det er fakta.

Kl. 10.55

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Ole M. Nielsen, og så tror jeg, at vi er ved at være fremme ved afstemningen.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Det var hr. Lars Barfoed, der spurgte mig om sammenhængen mellem, at jeg mener, regeringen skal gøre noget for de ældre medarbejdere, og så min modstand imod, min reservation over for et lovforslag, vi havde til behandling i går, som omhandlede indskud på etableringskonto, og hvor aldersgrænsen i henhold til regeringens forslag skulle gå op til 65 år, eller man skulle rettere sagt have etableret sig, inden man blev 65 år, men så kunne man indskyde på etableringskontoen yderligere 5 år efter, at man havde etableret sig. Det var det, jeg var lidt skeptisk over for.

For ellers går jeg utrolig meget ind for ideen om at skabe bedre etableringsmuligheder for folk og i det hele taget skabe bedre konsoliderede virksomheder, altså bedre opsparing, så folk kan drive virksomhed på en sund og fornuftig måde.

Men at man, op til man er 70 år, skulle kunne indskyde på en etableringskonto, må jeg altså indrømme virker lidt kunstigt på mig, og jeg vil gerne undersøge meget nøje, om ikke det giver anledning til skattetænkning, for ikke at kalde det noget, der er værre. Det er det, der er min bekymring, og det vil jeg gerne have, at vi får undersøgt under udvalgsbehandlingen.

Ellers er jeg meget positiv over for ideen, men en maksimumsgrænse for indskud på f.eks. 60 år mener jeg egentlig imødekommer de seniorpolitiske hensyn, som jeg også ønsker at deltage i.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er rigtigt, som formanden for Folketinget sagde, at efter grundloven har en minister altid

mulighed for at tage ordet, og det benyttede jeg mig af af den ene grund, ikke, at jeg er ressortminister på området, for det er jo beskæftigelsesministeren, men ud fra, at man gentagne gange fremførte urigtige påstande om statens personalepolitik, hvor jeg endnu en gang må konstatere, at det, der blev sagt heroppefra af hr. Ole Sohn, hr. Ole M. Nielsen og delvis hr. Søren Søndergaard, ikke har hold i virkelighedens verden.

Der er under Personalestyrelsen lagt en meget klar profil og politik for seniorpolitikken i staten, det er lavet i pjecer, det er skrevet ud, og der er holdt konferencer og møder.

Regeringen har sikret, at de ansvarlige ministerier og departementer har fået samme besked om seniorpolitiske hensyn. Regeringen har afsat penge til omstillingspuljer, der skulle sikre, at ældre medarbejdere kommer i genbeskæftigelse. Der er lavet kontrakter med konsulentvirksomheder, der hjælper i processen. Sådan er det sket siden jul. Det er en løbende proces.

Hvem der rent faktisk bliver udsat for reduktion i antal stillinger, kan ingen sige herfra på nuværende tidspunkt. Der er ingen, der kan komme med en påstand om, at det er en særlig aldersgruppe, og der er i hvert tilfælde ingen, der kan påstå, at de lokale personaleledelser ude i styrelser, direktorater og ministerier ikke er deres opgave voksen.

Jeg vil godt spørge: Hvor har man baggrunden for at sige, at de enkelte personaleansvarlige ikke efterlever de seniorpolitiske hensyn? Hvorfor tror man, reduktioner sker matematisk efter en bestemt aldersgruppe? Det sker efter en lokal vurdering. Det er et spørgsmål om en dialog, og herunder har jeg tillid til, at de ledelsesansvarlige tager de seniorpolitiske hensyn, som de har fået besked på at skulle tage, og som det er udmeldt.

Første næstformand (Svend Auken):

Det er altså forslag om servicejob, vi diskuterer. Nu har vi haft over en halv times diskussion om afskedigelser i staten, hvilket selvfølgelig er relevant i en vis forstand, men den er kørt meget langt. Jeg er en varm tilhænger af genbrug, men man kan genbruge så meget, at der er tale om nedslidning af argumenter.

Nu tager vi den sidste runde, og det bliver den sidste runde, inden vi går til afstemning.

Den første, der får ordet for en kort bemærkning, er hr. Ole M. Nielsen.

(Kort bemærkning).

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg kan godt forstå formandens bekymringer for, at debatten ligesom skifter emne, men omvendt synes jeg også, man skal imødekomme finansministerens ønske om at diskutere det emne her.

Jeg vil bare sige om det der med, at møderne har foregået længe i Finansministeriet, og at der er udsendt breve, at det så er lidt underligt, at vi får tilsendt kopi af et brev om sagen, som er dateret, så vidt jeg husker, den 7. marts. Så kunne finansministeren have sendt en dokumentation, der var dateret tidligere. Det modtager vi meget gerne.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Ministeren gentager endnu en gang, at man foretager en lokal vurdering, men så må ministeren jo kunne svare på: Hvis man har foretaget den lokale vurdering af den enkelte medarbejder, og hvis man oven i købet har taget ældrepolitiske hensyn, hvad er så grunden til, at der på trods af det er en langt større gruppe af ældre, der er blevet fyret set i forhold til deres antal? Hvad er grunden til det?

Kl. 11.00

Der kan jo kun være en begrundelse, nemlig at de ældre efter den grundige lokalpolitiske vurdering er mindre kvalificeret eller mindre egnet til at bestride jobbene. Hvorfor skulle man ellers fyre dem?

Jeg ved ikke, om jeg hørte, at finansministeren sagde, at det var en mulighed, at de var mindre kvalificeret og mindre egnet, men så lad os da få det frem, nemlig at grunden til, at denne her regering så massivt og kraftigt har fyret blandt de ældre medarbejdere i forbindelse med de her fyringer, er, at man ikke mener, at de er kvalificeret til at bestride jobbene.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 60 stemmer (V, DF, KF og KRF) mod 49 (S, SF, RV og EL).

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) Tredje behandling af lovforslag nr. L 78: Forslag til lov om ændring af lov om bestyrelse for Arbejdsmarkedets UddannelsesFinansiering og om efteruddannelsesudvalg, lov om arbejdsmarkedssuddannelser, lov om åben uddannelse (erhvervsrettet voksenuddannelse) m.v., lov om godtgørelse ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse og lov om en arbejdsmarkedsfond. (Omlægning af den finansieringsmæssige styring af den erhvervsrettede voksen- og efteruddannelse). Af undervisningsministeren (Helge Sander, fg.). (Fremsat 30/1 2002. Første behandling 7/2 2002. Betænkning 28/2 2002. Anden behandling 12/3 2002).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 60 stemmer (V, DF, KF og KRF) mod 48 (S, SF, RV og EL).

Første næstformand (Svend Auken):

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.